

Lønnen gennem Tantième eller ligefrem udbetalt, komme vi dog af med Pengene. Hvis vi slippe for Tantièmesystemet, da slippe vi af med et System, der har hvilet som en Mare paa Trafiksystemet her i Landet, for hvad jeg her har omtalt, er dog Ting, man kan komme ud over, men meget værre er det med Godstransporten og hele den Usikkerhed, som følger med Befordringen.

Under Trafikministeriet er der en Ting til, jeg vil berøre; jeg ved ikke, hvorfor man ikke skal tale aabent om den. Jeg saa forleden Dag i ét Blad — det var for Resten „Nationaltidende“ —, at en Mand ankede over Rigsdagsben og saadant noget. Han var meget uheldig med Hensyn til det, han slog ned paa, for det var de Frikort, som vi have til vore Rejser paa Jernbanen. Disse Frikort ere selvfølgelig en ganske naturlig Ting, som vi maa og skulle have, fordi vi skulle staa i en stadig Rapport til Vælgerne, hvilket nødvendiggør stadige Rejser. Det behøver jeg vist ikke nærmere at begrunde. Men jeg har stærkt ønsket, at disse Billetter ikke bleve uddelte til os til 2den Klasse, men til 1ste. Jeg tror ikke, jeg paa nogen gør Indtryk af at være en Snob, og det er jeg heller ikke, og det er mig ganske ligegyldigt, om jeg sidder paa et rødt eller graat Stykke Klæde, men det er mig ikke ligegyldigt, naar jeg gør en Tourné med mange Møder, hvor jeg skal bruge Kupeen til at arbejde og sove i, om jeg kan sidde i en overfyldt Kupé eller i en Kupé, hvor der er Plads til at arbejde og til at lægge sig i. Det er ganske nødvendigt, at vi kunne det, det er et Billighedskrav, jeg fremsætter, og som jeg er overbevist om, at mange ærede Medlemmer dele med mig. Vil man sige til mig: „Du skal betale dine private Rejser!“, saa vil jeg sige, at jeg finder det latterligt, men jeg skal betale dem. Jeg skal paa Tro og Love afgive en Erklæring om, at enhver Rejse, jeg gør i private Øjemed, betaler jeg selv. Jeg er vis paa, at jeg ikke har rejst 10 Kr. op af private Grunde i den Tid, jeg har haft mit Kort, saa det er mig ganske ligegyldigt, men vi maa have Billet til 1ste Klasse, for naar vi skulle holde mange Møder efter hinanden, kommer der en Tid, hvor det er nødvendigt for os at være alene eller nogenlunde

alene i en Kupé, og det kunne vi ikke være paa 2den Klasse. (*Sabroe*: Det tør de saamænd ikke for Embedsmændene!) Det spørge vi ikke Embedsmændene om, det er noget, vi selv bestemme. (*Sabroe*: Nej, det er Embedsmændene, der kommandere der.)

Til den højtærede Udenrigsminister vil jeg sige, at jeg har jo mange Ønsker i Retning af hans Departement, under hans Ministerium, men dem skal jeg holde tilbage, da den højtærede Minister lige er tiltraadt. Imidlertid vil jeg dog tillade mig at henlede hans Opmærksomhed paa et Par Punkter. De konsulære Aarsberetninger trænge til et Supplement, og jeg har tidligere her i Tinget givet Meddelelsen om dette Supplement, og jeg skal udenfor Tinget, i Anledning af den højtærede nye Ministers Tiltræden, atter give det. Jeg vil bede den højtærede Minister venligst at lægge Mærke dertil og overveje, om det ikke vilde være rigtigt, at det blev indført. Det er et Supplement til Aarsberetningen, der gør, at man virkelig kan se, hvorledes der arbejdes paa et Konsulat, og hvad der kræves i særlig Grad derude, og hvoraf man under alle Omstændigheder kan bedømme Konsulaterne og deres Vigtighed for Landet, hvad man ikke kan af de nuværende Aarsberetninger. Jeg vil ikke opholde Tingets Tid ved nærmere at gentage mine Udtalelser fra tidligere om dette Supplement, det skal, som sagt, komme frem andetsteds.

Saa bad jeg i sin Tid, medens jeg var Konsul, om at faa „Rigsdagstidende“ tilsendt, men det blev nægtet. Det er ganske fejlagtigt. I det Land, hvor jeg tjente, og som man ikke helt med Rette plejer at kalde et halvciviliseret Land, der forstod Udenrigsministeriet godt ikke alene at dets egne Konsuler burde have Rigsdagstidenden, men det sendte den ogsaa ind ad Døren til de fremmede Konsuler, som vare ansatte i Landet. Det er nødvendigt for Konsulerne at følge med i „Rigsdagstidende“, fordi de gennem den blive klare over, hvilke Bevægelser der giver sig Udslag herinde paa Rigsdagen med Hensyn til vort økonomiske Liv. De kunne af den se, om det til et givet Tidspunkt kan nytte at tage Initiativet paa visse bestemte Omraader, om der er Sandsynlighed for, at